

De hitte slaat Floor tegemoet op het moment dat ze de van airco voorziene internationale luchthaven van Caïro verlaat. Na een paar stappen parelen er zweetdruppels op haar voorhoofd die ze snel met haar onderarm wegveegt. Ze kijkt opzij naar Veronica, die naar haar glimlacht. ‘Spannend, hè,’ zegt Floor tegen haar.

‘Wat is de naam van de man bij wie we ons moeten melden ook alweer?’ vraagt Veronica, die er ondanks de reis en het zeer warme weer nog steeds smetteloos en koel uitziet.

‘Ammon, en als het goed is heeft hij de naam Hatsepsut Travel op een bord geschreven.’

Hoe doet ze dat toch, vraagt Floor zich af, terwijl haar ogen afdwalen naar haar eigen blouse, waarop na de lange reis twee smotsige vlekken zijn te zien.

Als ze weer opkijkt valt Floors oog op een man die een kartonnen bord hoog in de lucht houdt. Er staan al een paar mensen om hem heen.

‘Hatsepsut Travel?’ vraagt hij als ze een paar stappen in zijn richting zet.

Ze knikt en nadat ze iedereen de hand heeft geschud gaat ze bij de groep staan. Die is niet zo groot, naast haarzelf bestaat hij uit twee oudere echtparen, Veronica en drie mannen. Floor schat twee van hen in de veertig jaar en de derde begin dertig. Ze neemt ze aandachtig op.

‘Niet zo staren,’ fluistert Veronica plots in haar oor. ‘Het valt zo op!’

Floor voelt haar wangen warm worden en kijkt snel naar een punt in de verte. Ze weet nog steeds niet wat ze van Veronica moet denken. Toen ze drie weken geleden werd gebeld door een reisorganisatie-in-oprichting met de vraag of ze mee wilde op een rondreis door Egypte en Saudi-Arabië om foto’s bij een reisprogramma te maken, had ze het aanbod met beide handen aangegrepen. Het was al een tijdje geleden dat ze een opdracht had gekregen en ze heeft het geld hard nodig. Via het uitzendbureau waar ze staat ingeschreven had de reisorganisatie haar naam doorgekregen en de dag na hun telefoontje maakte ze al kennis met Veronica, haar reisgenote. Veronica heeft als taak de rondreis te beschrijven en de foto’s van onderschriften te voorzien. Floor was meteen onder de indruk geweest van de statige, ongenaakbaar ogende Veronica. Ze deed wel aardig, maar Floor kreeg de rillingen van de blik die ze steeds over haar lichaam voelde glijden. En dan die ogen. Alsof Veronica x-ray ogen heeft en dwars door je heen kan kijken. Het voelde voor Floor meteen alsof haar talent voor het maken van bijzondere foto’s van ondergeschikt belang was

Floor werpt weer snel een blik op Veronica. Haar golvende rode haren omlijsten haar hartvormige gezicht. Haar make-up is bescheiden, bijna niet

te zien, op haar knalrode lippen na. Er hangt altijd wel een sterke geur van parfumlucht om haar heen. Wat Floor betreft mag ze wel iets minder spuiten. Ze heeft tot nu toe vrijwel altijd een vrij starre uitdrukking op haar gezicht. Wanneer ze glimlacht is het plichtmatig, de lach lijkt nooit haar ogen te bereiken. Floor heeft haar nog niet kunnen betrappen op enige emotie, ook niet in haar stem.

Veronica heeft wel de neiging om iedereen om zich heen te corrigeren, heeft Floor gemerkt in de drie bijeenkomsten die ze hebben gehad ter voorbereiding op de reis. Zodra iemand iets verkeerd zegt, is ze er als de kippen bij. Het kan inhoudelijk zijn, maar ook op taalkundig gebied. Heel vervelend.

En nu wijst ze Floor op haar staren. Ze fluisterde het, maar wel zo dat mensen in haar nabijheid het net konden horen. Sommige mensen uit de groep keken meteen besmuikt lachend om, één van de mannen keek heel spottend.

Floor merkt dat ze uitkijkt naar het moment dat Veronica een fout begaat en zij ook eens toe kan slaan. Ze kan niet wachten!

Ze glimlacht verontschuldigend en luistert naar de stem van de reisleader. Zijn naam is Ammon en hij legt in perfect Nederlands uit dat de groep compleet is en ze dus naar het hotel kunnen vertrekken.

De koffers achter zich aan rollend lopen ze gezamenlijk een eindje verder totdat ze voor een kleine, stoffige, eens zwarte bus stil blijven staan. Floor knikt naar de chauffeur, stapt de bus in, gevolgd door Veronica, en gaat achterin zitten. Een voor een stappen de anderen naar binnen. Een vrouw met een strooien hoed en knalrode wangen ploft voor Floor neer. Ze puft en zucht voortdurend en wist zo nu en dan het zweet met een grote, witte zakdoek van haar gezicht. ‘Zo kind,’ zegt ze, zich half omkerend, ‘ook zin in een boterbabbelaar?’

‘Op dit moment niet,’ antwoordt Floor vriendelijk glimlachend.

De bus zet zich ondertussen in beweging en zodra hij het centrum van Caïro nadert, kijkt Floor haar ogen uit. Massa’s rijdende auto’s krioelen al toeterend door elkaar heen. Soms ziet ze langs de kant van de weg een ezel, die al dan niet een kar voorttrekt, oude, kromme mannetjes, onder het stof zittende kinderen of magere zwerfhonden lopen. De wegen zijn omgeven door vele roodbruine, gele en grijze huizen en flatgebouwen die kriskras door elkaar zijn gebouwd. Een aantal van de hoge flats die ze passeren, zien wit van de satellietschotels.

Ondertussen vertelt Ammon wat er allemaal op het programma staat. Eerst gaan ze – godzijdank, want ze is wel aan rust toe – naar het hotel, en

vanavond treffen ze elkaar bij het welkomstdiner. Ammon zal daar ook bij aanwezig zijn.

Floor bekijkt hem eens goed. Hij heeft kortgeknipt, zwart haar, een hoog voorhoofd, reebruine, ietwat omfloerste ogen, die regelmatig naar Veronica staren. Floor gaat er eens goed voor zitten. Ja, ze heeft gelijk. Hij kijkt telkens vluchtig over de groep om vervolgens zijn blik iets langer bij Veronica te laten rusten. Veronica zelf kijkt ondertussen star voor zich uit, het is net alsof ze niets van haar omgeving, die toch heel bijzonder is, mee wil krijgen.

Floor buigt naar haar toe. ‘Moet je niets schrijven over het verkeer in Egypte?’

Ze krijgt geen antwoord. Zelf hoopt ze later nog wat foto’s buiten te kunnen schieten, want de ramen van de bus zijn zo vuil dat het nu niet te doen is.

Ammon legt de groep verder nog uit dat er morgen allerlei bezienswaardigheden bezocht zullen worden. Zo gaan ze een bustour door de stad maken en een bezoek afleggen aan het Egyptisch Museum. ’s Middags, na een late lunch, wanneer de markt tot leven is gekomen, gaan ze naar de grootste soek ter wereld: Khan El-Khalili. Er is een toeristisch gedeelte waar vooral veel souvenirs worden verkocht zoals waterpijpen, sieraden waarin je in het hiërogliefen alfabet je naam kunt laten zetten en kleding. Ook zullen ze kort dat gedeelte van de markt bezoeken wat een ontmoetingsplek is voor Egyptenaren. Veel kunstenaars, onder wie schilders en schrijvers, zoeken elkaar daar op om met elkaar te praten onder het genot van een kopje thee en het roken van een waterpijp.

De derde dag zullen de piramiden en de Sfinx van Gizeh bezocht worden en in de avond staat de *sound and light show* bij de piramiden op de planning. Na een ingeplande rustdag reist het gezelschap door naar de badplaats Hurghada, om vervolgens na drie dagen door te vliegen naar Riyad, de hoofdstad van Saudi-Arabië. Floor verheugt zich op het laatste gedeelte, omdat dit land tot voor kort gesloten was voor toerisme.

Ze kijkt naar Veronica, die nog steeds star voor zich uitkijkt en totaal in haar eigen gedachten lijkt op te gaan.

Ammon zet een speaker aan waaruit Egyptisch muziek klinkt en kijkt, nog altijd in de richting van Veronica, mijmerend voor zich uit.